

Gaston Leroux

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Μετάφραση:
Βαγγέλης Γιαννίσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μία σειρά από ακατανόητα γεγονότα

Είμαι βαθιά συγκινημένος που επιτέλους ξεκινώ την αφήγηση των απίστευτων περιπετειών του Ζοζέφ Ρουλεταμπίλ. Έως σήμερα, ο ίδιος είχε τόσο σθεναρά αντιταχθεί στην εξιστόρησή τους, που πίστευα ότι δεν θα είχα ποτέ την ευκαιρία να δημοσιεύσω την πιο παράξενη αστυνομική ιστορία των τελευταίων δεκαπέντε ετών: θεωρούσα, έτσι, σχεδόν δεδομένο ότι η κοινή γνώμη δεν θα μάθαινε ποτέ ολόκληρη την αλήθεια της περίφημης υπόθεσης, γνωστής και ως *Το Κίτρινο Δωμάτιο*, μιας υπόθεσης που είχε ως επακόλουθο πολλά μυστηριώδη, σκληρά και συγκλονιστικά δράματα με τα οποία ο φίλος μου αναμείχθηκε εξίσου. Εάν, μάλιστα, δεν είχε προσφάτως τιμηθεί με το μεγαλόσταυρο της Λεγεώνας της Τιμής ο επιφανής Στάνγκερσον, τότε μια βραδινή εφημερίδα – με ένα ντροπιαστικό για την άγνοιά του και θρασύ για την κακοπιστία του άρθρο– δεν θα είχε ποτέ ξεθάψει την τρομερή περιπέτεια, για την οποία ο Ζοζέφ Ρουλεταμπίλ μού είχε πει ότι ευχόταν να παρέμενε για πάντα χαμένη στη λήθη.

Το Κίτρινο Δωμάτιο! Ποιος άραγε θυμάται σήμερα εκείνη την υπόθεση, για την οποία τόσο μελάνι χύθηκε πριν από δεκαπέντε χρόνια; Πόσο εύκολα ξεχνιούνται τα γεγονότα στο Παρίσι... Ο αχός από τη δίκη του Ναϊβές

και η τραγική ιστορία του θανάτου του μικρού Μενάλντο έχουν κιόλας τυλιχτεί στη λήθη. Κι όμως: η κοινή γνώμη είχε ενδιαφερθεί τόσο έντονα για τις λεπτομέρειες εκείνης της δίκης, που μια παράλληλη κρίση στην κυβέρνηση διέφυγε εντελώς της προσοχής της. Η δίκη, μάλιστα, για την υπόθεση του Κίτρινου Δωματίου, που προηγήθηκε μερικά χρόνια εκείνης του Ναιβές, υπήρξε ακόμη πιο πολύκροτη. Οι πάντες έτρωγαν τα νύχια τους καθώς το μυστήριο εξελισσόταν – το μεγαλύτερο μυστήριο που εμφανίστηκε ποτέ, κατά τη γνώμη μου· το μυστήριο που έθεσε σε πραγματική δοκιμασία την οξυδέρκεια της αστυνομίας και τη συνείδηση των δικαστών μας. Η λύση του προβλήματος προβλημάτισε οποιονδήποτε διανοήθηκε να την ανακαλύψει μόνος. Ήταν ένας πραγματικά δραματικός γρίφος, που ενθουσίασε Ευρώπη και Αμερική. Και αυτό επειδή –όπως μπορώ να ισχυριστώ, καθώς δεν τίθεται θέμα συγγραφικής ματαιοδοξίας εδώ, μιας και το μόνο που κάνω εγώ είναι να απαριθμώ τα γεγονότα, τα οποία μπορώ να δω υπό μία νέα οπτική γωνία, χάρη στο υλικό που έχει συγκεντρωθεί–, επειδή, όντως, δεν ξέρω εάν κάποιος μπορεί να ανακαλύψει, είτε στον πραγματικό είτε στον φανταστικό κόσμο, ή να θυμηθεί κάτι ικανό να συγκριθεί με το μυστήριο του Κίτρινου Δωματίου.

Μα εκεί που όλοι οι υπόλοιποι απέτυχαν, ο Ζοζέφ Ρουλεταμπίλ, ένας δεκαοχτάχρονος δημοσιογράφος που έγραφε για μια από τις μεγαλύτερες εφημερίδες, κατάφερε να βρει τη λύση. Όταν όμως κλήθηκε να παρουσιάσει το κλειδί της υπόθεσης στο δικαστήριο, δεν είπε την πλήρη αλήθεια, παρά μόνο επέτρεψε να φανεί όση αλήθεια επαρκούσε, ώστε να μην ενοχοποιηθεί ένας αθώος άνθρωπος... Οι λόγοι της σιωπής του δεν υφίστανται πλέον.

Έχει φτάσει η ώρα που ο φίλος μου μπορεί να μιλήσει. Θα μάθετε, λοιπόν, τα πάντα. Και, δίχως άλλη καθυστέρηση, θα σας εκθέσω το μυστήριο του Κίτρινου Δωματίου, έτσι ακριβώς όπως παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια ολόκληρου του κόσμου, την επόμενη ημέρα του δράματος που έλαβε χώρα στον πύργο, στο Σατό ντι Γκλαντιέ.

Την 25η Οκτωβρίου 1892, δημοσιεύτηκε στην απογευματινή έκδοση των *Νέων* η ακόλουθη είδηση:

Ένα ειδεχθές έγκλημα διεπράχθη εχθές στο Γκλαντιέ, στα σύνορα του δάσους της Σεντ-Ζενεβιέβ, πάνω από το Επινέ-σιρ-Ορζ, στην οικία του καθηγητού Στάνγκερσον. Τη νύχτα, ενώ ο καθηγητής πειραματιζόταν στο εργαστήριό του, σημειώθηκε δολοφονική απόπειρα εναντίον της δεσποινίδος Στάνγκερσον, η οποία κοιμόταν στο δωμάτιο που συνορεύει με το εργαστήριο. Οι γιατροί δεν έκαναν κάποιο σχόλιο για την κατάσταση της υγείας της δεσποινίδος Στάνγκερσον.

Μπορείτε εύκολα να φανταστείτε την εντύπωση που έκαναν αυτά τα νέα στο Παρίσι. Ήδη, εκείνο τον καιρό, ο κόσμος έδειχνε εξαιρετικό ενδιαφέρον για την εργασία του καθηγητού Στάνγκερσον και της κόρης του. Αυτή η εργασία, άλλωστε –η πρώτη που διεξήχθη στον τομέα της ραδιολογίας–, ήταν που άνοιξε το δρόμο προς την ανακάλυψη του ραδίου από το ζεύγος Κιουρί. Αναμενόταν πως ο καθηγητής θα παρουσίαζε ενώπιον της Ακαδημίας των Επιστημών μία συγκλονιστική διατριβή επάνω στη νέα του θεωρία –τη Διάσπαση της Ύλης–, μια θεωρία βασισμένη στην αρχή της Διατήρησης της Ενέργειας, ικανή

να γκρεμίσει τα θεμέλια της κρατούσας επιστήμης. Την επομένη, όλες οι εφημερίδες μιλούσαν για την τραγωδία. Η *Πρωινή*, υπό τον τίτλο: «Ένα υπερφυσικό έγκλημα», δημοσίευσε το εξής ανυπόγραφο άρθρο:

Τα ακόλουθα είναι οι μόνες λεπτομέρειες που έχουμε κατορθώσει να συλλέξουμε σχετικά με το έγκλημα στο Σατό ντι Γκλαντιέ. Η κατάσταση απελπισίας στην οποία έχει βυθιστεί ο καθηγητής Στάνγκερσον, καθώς και η προφανής αδυναμία να αποσπάσουμε οποιαδήποτε πληροφορία από το ίδιο το θύμα, καθιστούν τις έρευνες της εφημερίδας μας, αλλά και της δικαιοσύνης, τόσο δύσκολες, που για την ώρα δεν μπορούμε να κάνουμε την παραμικρή υπόθεση σχετικά με το τι όντως συνέβη στο Κίτρινο Δωμάτιο, στο οποίο η δεσποινίς Στάνγκερσον βρέθηκε, φορώντας το νυχτικό της, να κείτεται ετοιμοθάνατη στο πάτωμα. Καταφέραμε, ωστόσο, να μιλήσουμε με τον μπαρμπα-Ζακ –όπως είναι γνωστός–, έναν γέρο υπηρέτη της οικογένειας Στάνγκερσον. Ο μπαρμπα-Ζακ μπήκε στο Κίτρινο Δωμάτιο ταυτόχρονα με τον καθηγητή. Το συγκεκριμένο δωμάτιο συνορεύει με το εργαστήριο. Τόσο το εργαστήριο όσο και το Κίτρινο Δωμάτιο βρίσκονται σε ένα κίосκι στο τέλος του πάρκου, περί τα τριακόσια μέτρα απόσταση από τον πύργο.

«Ήταν μισή ώρα μετά από τα μεσάνυχτα», μας είπε αυτός ο ειλικρινής ηλικιωμένος άντρας, «και βρισκόμουν στο εργαστήριο όπου εργαζόταν ο κύριος Στάνγκερσον, όταν συνέβη το γεγονός. Καθάριζα και τακτοποιούσα διάφορα όργανα όλο το βράδυ και περίμενα την ώρα που ο κύριος Στάνγκερσον θα έπεφτε για ύπνο. Η δεσποινίς δούλεψε με τον πατέρα της μέχρι τα μεσάνυχτα. Μόλις ακούστηκαν τα δώδεκα χτυπήματα

του ρολογιού στο εργαστήριο, σηκώθηκε, φίλησε τον κύριο Στάνγκερσον και του ευχήθηκε καληνύχτα. Σε μένα είπε, “Καλό βράδυ, μπαρμπα-Ζακ”, προτού περάσει στο Κίτρινο Δωμάτιο. Την ακούσαμε να κλειδώνει την πόρτα και να βάζει το σύρτη, οπότε δεν κατάφερα να κρατηθώ, γέλασα και είπα στον κύριο: “Η δεσποινίς διπλοκλειδώνει το δωμάτιο, πρέπει να φοβάται τον Μπαμπούλα!” Ο κύριος δεν με άκουσε καν, τόσο απορροφημένος ήταν με την εργασία του. Τότε ακούσαμε το νιαούρισμα μιας γάτας από κάπου μακριά. Δες να συνεχίσει για πολλή ώρα και να μας κρατήσει ξάγρυπνους όλο το βράδυ; σκέφτηκα. Πρέπει να σας πω, κύριε, ότι μέχρι τα τέλη Οκτωβρίου κοιμάμαι στη σοφίτα που υπάρχει στο κιόσκι, πάνω από το Κίτρινο Δωμάτιο, ώστε η δεσποινίς να μη μένει μονάχη της τις νύχτες στο ερημικό πάρκο. Της αρέσει να κοιμάται στο κιόσκι όσο ο καιρός είναι καλός. Δίχως αμφιβολία, της αρέσει περισσότερο από το να μένει στον πύργο και, στα τέσσερα χρόνια αφότου χτίστηκε, συνήθιζε να μετακομίζει εκεί κάθε άνοιξη. Με τον ερχομό του χειμώνα, η δεσποινίς γυρίζει στον πύργο, καθώς στο Κίτρινο Δωμάτιο δεν υπάρχει τζάκι.

»Ήμαστε, λοιπόν, στο κιόσκι ο κύριος Στάνγκερσον κι εγώ. Δεν κάναμε καθόλου θόρυβο. Εκείνος καθόταν στο γραφείο του κι εγώ σε μια καρέκλα. Είχα τελειώσει τη δουλειά μου και, κοιτώντας τον, είπα στον εαυτό μου: Τι άντρας! Πόσο έξυπνος είναι και πόσες γνώσεις έχει! Είναι σημαντικό το γεγονός πως δεν κάναμε θόρυβο, καθώς ο δολοφόνος μάλλον πίστευε πως είχαμε φύγει από το εργαστήριο. Και, ξαφνικά, ενώ το ρολόι χτυπάει δώδεκα και μισή, μια κραυγή απόγνωσης έρχεται από το Κίτρινο Δωμάτιο. Ήταν η φωνή της δεσποινίδος Στάνγκερσον, που έλεγε, “Φόνος, φόνος! Βοήθεια!” Αμέσως μετά ακούστηκαν πυροβολισμοί,

καθώς και θόρυβος από τραπέζια και έπιπλα που αναποδογύριζαν λες και γινόταν κάποια μάχη, και μετά ξανακούστηκε η φωνή της δεσποινίδος Στάνγκερσον να φωνάζει, “Φόνος! Βοήθεια! Μπαμπά! Μπαμπά!” Αμέσως, ο κύριος Στάνγκερσον κι εγώ σηκωθήκαμε και πέσαμε πάνω στην πόρτα. Μάταια όμως! Η δεσποινίς την είχε κλειδώσει από μέσα, όπως σας είπα, και είχε βάλει το σύρτη. Προσπαθήσαμε να την ανοίξουμε διά της βίας, ωστόσο παρέμεινε κλειστή. Ο κύριος Στάνγκερσον ήταν έξαλλος – και πώς θα μπορούσε να μην είναι, καθώς άκουγε τη δεσποινίδα να φωνάζει, “Βοήθεια! Βοήθεια!” Ο κύριος Στάνγκερσον χτυπούσε μανιασμένα την πόρτα και έκλαιγε, λόγω της απελπιστικής κατάστασης.

»Τότε, μου ήρθε μια ιδέα. “Ο δολοφόνος πρέπει να μπήκε από το παράθυρο!” φώναξα. “Πάω να δω!” Και αμέσως βγήκα από το κιόσκι τρέχοντας σαν τρελός.

»Το παράθυρο του Κίτρινου Δωματίου είναι τοποθετημένο έτσι ώστε ο τοίχος του πάρκου, ο οποίος εφάπτεται στο κιόσκι, δεν μου επέτρεπε να έχω απευθείας πρόσβαση στο παράθυρο. Για να μπω μέσα, θα έπρεπε πρώτα να βγω από το πάρκο. Έτρεξα προς την πύλη και, στο δρόμο, συνάντησα τον Μπερνιέ και τη γυναίκα του, τους φύλακες της πύλης, που είχαν ακούσει τους πυροβολισμούς και τις φωνές μας. Τους είπα με δυο λόγια τι είχε συμβεί και υπέδειξα στο θυρωρό να πάει αμέσως στο πλευρό του κυρίου Στάνγκερσον, ενώ η γυναίκα του με ακολούθησε μέχρι την πύλη του πάρκου. Πέντε λεπτά αργότερα, εκείνη κι εγώ βρισκόμασταν μπροστά από το παράθυρο του Κίτρινου Δωματίου.

»Το φεγγάρι έλαμπε και μπορούσα να δω καθαρά πως κανένας δεν είχε αγγίξει το παράθυρο. Όχι μόνο τα κάγκελα που το προστάτευαν ήταν ανέγγιχτα, μα και τα στόρια από τη μέσα πλευρά ήταν τραβηγμένα.

Εγώ ο ίδιος τα είχα κατεβάσει νωρίτερα εκείνο το πρωί, όπως άλλωστε έκανα κάθε μέρα, αν και η δεσποινίς, γνωρίζοντας πως ήμουν ταλαιπωρημένος από τη σκληρή δουλειά, μου είχε ζητήσει να μην κάνω τον κόπο να τα κατεβάσω, καθώς μπορούσε να το κάνει η ίδια. Τα στόρια, εν πάση περιπτώσει, ήταν ακριβώς όπως τα είχα αφήσει, ασφαλισμένα με έναν σιδερένιο γάντζο από την εσωτερική πλευρά. Οπότε, ο δολοφόνος δεν είχε μπει στο δωμάτιο, ούτε είχε βγει από αυτό, μέσω του παραθύρου. Και φυσικά ούτε κι εγώ μπορούσα να το χρησιμοποιήσω για να μπω μέσα.

»Ήταν μια δυσάρεστη κατάσταση, αρκετή για να σε τρελάνει! Η πόρτα του δωματίου ήταν κλειδωμένη από μέσα, ενώ το ίδιο συνέβαινε και με το παράθυρο. Και η δεσποινίς φώναζε βοήθεια! Ή μάλλον όχι: πλέον είχε σταματήσει να φωνάζει. Ίσως να ήταν νεκρή. Ωστόσο, μπορούσα να ακούσω ακόμη τον πατέρα της από το κιόσκι, να προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα. Η επιστάτρια κι εγώ επιστρέψαμε τρέχοντας στο κιόσκι. Η πόρτα, παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες του κυρίου Στάνγκερσον και του Μπερνιέ, παρέμενε κλειστή. Τελικά, παραδόθηκε υπό το βάρος των προσπαθειών μας – και, ω! τι θέαμα αντίκρισαν τα μάτια μας!

»Πρέπει να σας πω ότι, από πίσω μας, ο επιστάτης κρατούσε μια λάμπα εργαστηρίου, μια πανίσχυρη λάμπα που φώτισε κάθε γωνία του δωματίου. Πρέπει επίσης να σας πω, κύριε, πως το Κίτρινο Δωμάτιο είναι εξαιρετικά μικρό. Η δεσποινίς το είχε επιπλώσει με ένα αρκετά μεγάλο κρεβάτι με σιδερένιο σκελετό, ένα μικρό τραπέζι, ένα κομό, ένα μπουντουάρ και δύο καρέκλες. Κάτω από το ανελέητο φως της λάμπας, μπορέσαμε να δούμε το απαίσιο θέαμα. Η δεσποινίς, με το νυχτικό της, βρισκόταν πεσμένη στο φως, ενώ γύρω της κυριαρχούσε το χάος. Τα έπιπλα είχαν

αναποδογυρίσει, δείγμα βίαιης πάλης. Ήταν σίγουρο πως κάποιος είχε σύρει τη δεσποινίδα από το κρεβάτι της. Ήταν καλυμμένη από αίμα, ενώ σημάδια από νυχιές απλώνονταν γύρω από το λαιμό της – η σάρκα, εκεί, είχε σχεδόν ξεσχιστεί από τα δάχτυλα του δράστη. Από μια πληγή στον δεξιό κρόταφό της έτρεχε αίμα, σχηματίζοντας μια λιμνούλα στο πάτωμα. Μόλις αντίκρισε την κόρη του σε αυτή την κατάσταση, ο κύριος Στάνγκερσον έπεσε στα γόνατα δίπλα της, κλαίγοντας. Διαπίστωσε πως ανέπνεε ακόμα. Οι υπόλοιποι βάλθηκαν να ψάχνουμε για το κάθαρμα που προσπάθησε να σκοτώσει την κυρία μας, και σας ορκίζομαι, κυριέ μου, πως, αν τον είχαμε βρει, δεν θα τον λυπόμασταν!

»Αλλά πώς να εξηγήσω το γεγονός ότi είχε καταφέρει να δραπετεύσει; Ξεπερνά κάθε φαντασία! Δεν υπήρχε κανείς κρυμμένος κάτω από το κρεβάτι ή πίσω από τα έπιπλα. Το μόνο που ανακαλύψαμε ήταν ίχνη από τη ματωμένη παλάμη ενός μεγαλόσωμου άντρα πάνω στους τοίχους και στην πόρτα, ένα μεγάλο μαντίλι βουτηγμένο στο αίμα, δίχως κάποια αρχικά κεντημένα πάνω του, ένα παλιό καπέλο και πολλές φρέσκιες πατημασιές στο πάτωμα – πατημασιές ενός άντρα με μεγάλα πόδια, που οι μπότες του είχαν αφήσει, θα έλεγε κανείς, ίχνη από κάρβουνο... Μα πώς είχε καταφέρει να ξεφύγει; Πώς είχε εξαφανιστεί; Οφείλω να σας πληροφορήσω, κυριέ μου, πως δεν υπάρχει καμινάδα στο Κίτρινο Δωμάτιο. Δεν θα μπορούσε να είχε διαφύγει από την πόρτα, που είναι και πολύ στενή, την ώρα που η επιστάτρια έστεκε στο κατώφλι της με τη λάμπα, ενώ ο σύζυγός της κι εγώ ψάχναμε για το δράστη σε κάθε γωνία του δωματίου... Όχι, ήταν αδύνατον και να είχε κρυφτεί κάπου. Η πόρτα, που είχε ανοίξει πέρα για πέρα και ακουμπούσε στον τοίχο, δεν μπορούσε να καλύψει κάποιον, ήμασταν βέβαιοι γι' αυτό. Ούτε από το

παράθυρο, που ήταν σφαιλιστό, μπορούσε να διαφύγει. Τι συνέβη, λοιπόν; Άρχισα να πιστεύω πως ήταν δουλειά του διαβόλου.

»Μα ανακαλύψαμε το πιστόλι μου στο πάτωμα! Ναι, ναι, το πιστόλι μου! Ω! και τότε επανήλθα στην πραγματικότητα! Ο διάβολος δεν είχε ανάγκη να κλέψει το πιστόλι μου προκειμένου να σκοτώσει τη δεσποινίδα. Ο δράστης είχε πάει πρώτα στη σοφίτα μου και είχε κλέψει το πιστόλι από το συρτάρι όπου το φυλούσα. Μετρήσαμε τις σφαίρες στη θαλάμη και συμπεράναμε πως ο δράστης είχε πυροβολήσει δύο φορές. Αχ, ήμουν τυχερός που ο κύριος Στάνγκερσον βρισκόταν στο εργαστήριο όταν συνέβη το τραγικό γεγονός και είδε με τα ίδια του τα μάτια πως ήμουν κι εγώ εκεί, μαζί του. Ειδάλλως, λαμβάνοντας υπόψη την παρουσία του πιστολιού μου, τώρα θα έπρεπε να βρισκόμουν πίσω από τα κάγκελα της φυλακής. Η Δικαιοσύνη δεν έχει ανάγκη από περισσότερα στοιχεία για να στείλει κάποιον στο κελί!»

Ο συντάκτης της *Πρωινής* προσέθεσε τα ακόλουθα στην παραπάνω συνέντευξη:

Δίχως να τον διακόψουμε, επιτρέψαμε στον μπαρμπα-Ζακ να παρουσιάσει ό,τι γνωρίζει για το έγκλημα στο Κίτρινο Δωμάτιο. Δημοσιεύσαμε αυτές τις πληροφορίες χρησιμοποιώντας αυτούσια τα λόγια του, αφαιρώντας μονάχα από την αφήγησή του τους επαναλαμβανόμενους θρήνους. Είναι απολύτως κατανοητό, μπαρμπα-Ζακ, πως αγαπάς τα αφεντικά σου και το επαναλαμβάνεις συνεχώς, καθώς θέλεις να το πληροφορηθούν οι πάντες – ειδικά έπειτα από την ανακάλυψη του πιστολιού σου. Είναι δικαίωμά σου, και κανείς

δεν θα σου το στερήσει. Θα επιθυμούσαμε να κάνουμε μερικές ακόμη ερωτήσεις στον μπαρμπα-Ζακ –ή αλλιώς Ζακ-Λουί Μουστιέ–, αλλά η εξέταση των μαρτύρων από τον ανακριτή, η οποία διεξάγεται στον πύργο, καθιστά αδύνατη την παρουσία μας στο Γκλαντιέ. Αναφορικά με το δάσος, πλέον φρουρείται από μία ανθρωπινή αλυσίδα αστυνομικών – αναζητούν με ζήλο ίχνη που κατευθύνονται προς το κιάσκι και ίσως οδηγήσουν στην ανεύρεση του δολοφόνου. Θα θέλαμε, επίσης, να ανακρίνουμε τους θυρωρούς, μα είναι άφαντοι. Περιμέναμε σε ένα πανδοχείο, όχι μακριά από τον πύργο, τον κύριο ντε Μαρκέ, τον ανακριτή του Κορμπέλ. Στις πέντε και μισή τον είδαμε, μαζί με το βοηθό του, και, προτού προλάβει να ανέβει στην άμαξά του, είχαμε την ευκαιρία να του θέσουμε την ακόλουθη ερώτηση:

«Μπορείτε, κύριε ντε Μαρκέ, να μας δώσετε κάποια πληροφορία σχετικά με την υπόθεση, δίχως φυσικά να επηρεάσετε με την όποια απάντησή σας την πορεία των ερευνών;»

«Είναι αδύνατον», απάντησε ο κύριος ντε Μαρκέ. «Μπορώ μονάχα να πω ότι είναι η πιο μυστηριώδης υπόθεση που έχω δει ποτέ μου. Το σίγουρο είναι πως γνωρίζουμε λιγότερα από όσα πιστεύουμε ότι γνωρίζουμε – ίσως μάλιστα να μη γνωρίζουμε και τίποτε απολύτως!»

Ρωτήσαμε τον κύριο ντε Μαρκέ εάν είχε την ευγενή καλοσύνη να εξηγήσει τα λόγια του. Και είπε το εξής σημαντικό:

«Εάν δεν προστεθεί τίποτε στα μέχρι στιγμής δεδομένα, πολύ φοβούμαι πως το μυστήριο που κυκλώνει το απεχθές έγκλημα με θύμα τη δεσποινίδα Στάνγκερσον θα μείνει ανεπίλυτο. Ωστόσο ελπίζουμε, για χάρη της ανθρώπινης λογικής, πως η εξέταση των τοίχων και της οροφής του Κίτρινου Δωματίου –αύριο θα εμπιστευτώ

την εν λόγω εξέταση στο χτίστη που κατασκεύασε το κίосκι πριν από τέσσερα χρόνια– θα ρίξει φως στην υπόθεση. Γιατί έχουμε το εξής πρόβλημα: γνωρίζουμε τον πιθανό τρόπο με τον οποίο ο δράστης απέκτησε πρόσβαση στο δωμάτιο – μπήκε από την πόρτα και κρύφτηκε κάτω από το κρεβάτι, περιμένοντας τη δεσποινίδα Στάνγκερσον. Αλλά πώς κατάφερε να διαφύγει; Πώς δραπέτευσε; Εάν δεν βρεθεί κάποιου είδους καταπακτή, μία κρυφή πόρτα ή κάποια κρυφώνα, εάν η εξέταση των τοίχων –ακόμη και αν χρειαστεί να κατεδαφίσουμε το κίосκι– δεν αποκαλύψει κάποιο πέρασμα, εάν το ταβάνι είναι ακέραιο και εάν δεν κρύβεται μια υπόγεια σήραγγα κάτω από το πάτωμα, τότε ίσως να είναι πράγματι δουλειά του διαβόλου, όπως λέει και ο μπαρμπα-Ζακ».

Και ο ανώνυμος αρθρογράφος της *Πρωινής* προσέθεσε στο άρθρο –το οποίο και διάλεξα ως το πιο ενδιαφέρον από όσα δημοσιεύτηκαν σχετικά με την υπόθεση– πως ο ανακριτής έδωσε ιδιαίτερη βαρύτητα στην τελευταία του πρόταση: «Ίσως να είναι πράγματι δουλειά του διαβόλου, όπως λέει και ο μπαρμπα-Ζακ».

Το άρθρο τελείωνε με τα εξής:

Θέλαμε να μάθουμε τι ακριβώς εννοούσε ο μπαρμπα-Ζακ όταν ανέφερε τον Μπαμπούλα. Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου Καστρί μάς εξήγησε πως, μερικές φορές, μια σχεδόν σατανική κραυγή ακούγεται κατά τη διάρκεια της νύχτας, προερχόμενη από τον Μπαμπούλα, το γάτο μιας ηλικιωμένης γυναίκας, της Μητέρας Ανζενού, όπως την αποκαλούν. Η Μητέρα Ανζενού είναι κάτι σαν τοπική «αγία»: ζει σε μια καλύβα στην καρδιά του δάσους, όχι πολύ μακριά από τη σπηλιά της Αγίας

Ζενεβιέβ. Το Κίτρινο Δωμάτιο, ο Μπαμπούλας, η Μητέρα Ανζενού, ο Διάβολος, η Αγία Ζενεβιέβ, ο μπαρμπα-Ζακ, όλα τα παραπάνω συνθέτουν τον ιστό ενός εγκλήματος που μπορεί να λυθεί με το χτύπημα μιας αξίνας στον τοίχο. Ας ελπίσουμε πως, χάριν της ανθρωπίνης λογικής, όπως είτε και ο ανακριτής, τα πράγματα όντως θα εξελιχθούν έτσι. Εντωμεταξύ, η δεσποινίς Στάνγκερσον –που βρίσκεται ακόμη σε κατάσταση πανικού, μην μπορώντας να πει άλλη λέξη εκτός από «Φόνος! Φόνος!»– είναι πιθανό να μην επιζήσει της νυκτός...

Εν κατακλείδι, αργά το βράδυ, η ίδια εφημερίδα ανακοίνωσε πως ο Αρχηγός της Ασφαλείας έστειλε τηλεγράφημα στον διάσημο επιθεωρητή Φρεντερίκ Λαρσάν, ο οποίος είχε σταλεί στο Λονδίνο για μία υπόθεση κλεμμένων εγγράφων, ζητώντας του να επιστρέψει εσπευσμένα στο Παρίσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Όπου εμφανίζεται για πρώτη φορά ο Ζοζέφ Ρουλεταμπίλ

Θυμάμαι σαν χθες τον νεαρό Ζοζέφ Ρουλεταμπίλ να μπαίνει στο υπνοδωμάτιό μου εκείνο το πρωί. Η ώρα ήταν περίπου οχτώ και βρισκόμουν ακόμη στο κρεβάτι μου, διαβάζοντας το άρθρο της *Πρωινής* σχετικά με το έγκλημα στο Γκλαντιέ.

Προτού όμως πω οτιδήποτε άλλο, έφτασε η ώρα να παρουσιάσω το φίλο μου στους αναγνώστες.

Γνώρισα τον Ζοζέφ Ρουλεταμπίλ όταν ακόμη ήταν ένας εξαιρετικά νεαρός δημοσιογράφος. Τότε είχα μόλις αρχίσει και εγώ να δουλεύω σε δικηγορικό γραφείο και συχνά τον συναντούσα στους διαδρόμους, καθώς στρίμωνχε με ερωτήσεις διάφορους δημόσιους λειτουργούς, όποτε πήγαινα στη φυλακή του Μαζά ή του Σεν Λαζάρ, για να επικοινωνήσω με τους κρατούμενους. Είχε, όπως λένε, μια «καλή τρέλα». Σου δημιουργούσε την εντύπωση πως το στρογγυλό σαν σφαίρα κεφάλι του είχε βγει από κάποιο κουτί με βόλους, και ήταν ακριβώς εξαιτίας του εξεζητημένου σχήματός του που οι συνάδελφοί του, όλοι δεινοί παίκτες του μπιλιάρδου, του είχαν δώσει το εν λόγω παρατσούκλι, το οποίο εύκολα του κόλλησε και σύντομα έγινε παγκοίμως γνωστό. Ήταν πάντοτε κόκκινος

σαν ντομάτα, χαρούμενος σαν κορυδαλλός και σοβαρός σαν δικαστής. Πώς είχε καταφέρει σε τόσο νεαρή ηλικία –ήταν δεκαέξι και μισό όταν τον συνάντησα για πρώτη φορά– να βρει το δρόμο του στη δημοσιογραφία; Αυτή ήταν η εύλογη απορία όσων τον συναντούσαν δίχως να γνωρίζουν την ιστορία του. Όταν στην επικαιρότητα κυριαρχούσε η υπόθεση της τεμαχισμένης γυναίκας στην οδό Ομπερκάμπφ –άλλη μια ξεχασμένη ιστορία–, είχε στείλει σε έναν από τους αρχισυντάκτες της *Εποχής*, της κύριας ανταγωνίστριας της *Πρωινής*, το αριστερό πόδι της γυναίκας, το οποίο είχε χαθεί από το κοφίνι όπου είχαν βρεθεί τα απομεινάρια της. Η αστυνομία έφαχνε γι' αυτό μάταια επί μία εβδομάδα, αλλά ο νεαρός Ρουλεταμπιλ το είχε βρει σε έναν υπόνομο, όπου κανείς δεν είχε σκεφτεί να ψάξει. Για να το κάνει αυτό, είχε μεταμφιεστεί σαν εργάτης και είχε αναμειχθεί με τις στρατιές των υπολοίπων εργατών που είχαν προσληφθεί από το δήμο των Παρισίων για να αντιμετωπιστεί μια υπερχειλίση του Σηκουάνα.

Όταν ο αρχισυντάκτης πήρε στα χέρια του το πολύτιμο πόδι και ενημερώθηκε για την αλληλουχία σκέψεων που οδήγησαν εκείνο το παιδί στην ανακάλυψή του, από τη μια αισθάνθηκε δέος για το καταπληκτικό μυαλό ενός αγοριού μόλις δεκαέξι χρόνων και, από την άλλη, τέραστα ευαρέσκεια που θα μπορούσε να φιλοξενήσει το αριστερό πόδι της γυναίκας από την οδό Ομπερκάμπφ στη «μακάβρια βιτρίνα» της εφημερίδας του.

«Αυτό το πόδι», είπε ενθουσιασμένος, «θα γίνει εκπληκτικό πρωτοσέλιδο».

Στη συνέχεια, αφού παρέδωσε το μακάβριο εύρημα στον ιατροδικαστή που συνεργαζόταν με την εφημερίδα,

ρώτησε τον νεαρό, που σύντομα θα γινόταν γνωστός με το όνομα Ρουλεταμπίλ, τι μισθό επιθυμούσε για να εργαστεί ως δημοσιογράφος στην *Εποχή*.

«Διακόσια φράγκα το μήνα», απάντησε ταπεινά το παλικαράκι, έκπληκτο από την πρόταση.

«Θα πάρεις διακόσια πενήντα», είπε ο αρχισυντάκτης, «μόνο που θα πεις σε όλους πως δουλεύεις ήδη ένα μήνα τώρα στην εφημερίδα, ώστε να γίνει γνωστό πως δεν ήσουν εσύ, αλλά η *Εποχή* που ανακάλυψε το αριστερό πόδι της γυναίκας. Βλέπεις, νεαρέ μου φίλε, το άτομο δεν αξίζει τίποτε, αλλά η εφημερίδα αξίζει τα πάντα». Αφού είπε τα παραπάνω, ζήτησε από τον νεαρό δημοσιογράφο να βγει από το γραφείο· μα, προτού εκείνος προλάβει να φτάσει την πόρτα, ρώτησε να μάθει το όνομά του.

«Ζοζέφ Ζοζεφίν», απάντησε εκείνος.

«Τι όνομα είναι αυτό;» έκανε ο αρχισυντάκτης. «Βέβαια, δεν έχει σημασία, καθώς δεν θα υπογράψεις τα άρθρα σου».

Ο δημοσιογράφος με το παιδικό πρόσωπο έκανε γρήγορα φίλους, καθώς ήταν εργατικός και προικισμένος με καλή αίσθηση του χιούμορ, που γοήτευε ακόμη και τους πιο σοβαρούς και απόπλιζε τους πιο ένθερμους συναδέλφους του. Στο καφέ όπου σύχναζαν οι δημοσιογράφοι προτού μεταβούν στα δικαστήρια ή στο αστυνομικό τμήμα, σε αναζήτηση κάποιας νέας ιστορίας, άρχισε να δημιουργεί τη φήμη του ικανού να λύσει τις πιο περίπλοκες και μυστηριώδεις υποθέσεις που μπορούσαν να βρεθούν στο γραφείο του Αρχηγού της Αστυνομίας. Όταν βρισκόταν μια υπόθεση άξια λόγου και ο αρχισυντάκτης αποφάσιζε να εξαπολύσει το λαγωνικό του, ο Ρουλεταμπίλ –που πλέον είχε ήδη αποκτήσει το παρατσούκλι

του— συχνά ξεπερνούσε ακόμη και τους πιο διάσημους επιθεωρητές.

Το εν λόγω καφέ ήταν το μέρος όπου τον γνώρισα και εγώ. Οι δικηγόροι και οι δημοσιογράφοι δεν είναι εχθροί, καθώς οι μεν χρειάζονται διαφήμιση και οι δε πληροφορίες. Πιάσαμε την κουβέντα και τον συμπάθησα σχεδόν αμέσως. Η ευφυΐα του δεν ήταν μόνο προφανής αλλά και μοναδική! Η σκέψη του είχε μια ποιότητα που δεν έχω βρει σε κανένα άλλο άτομο.

Λίγο καιρό μετά, τοποθετήθηκα στη θέση του υπευθύνου των νομικών νέων στη *Φωνή του Βουλευάρτου*. Η είσοδός μου στη δημοσιογραφία έσφιξε ακόμα περισσότερο τους δεσμούς μου με τον Ρουλεταμπίλ. Σύντομα, ο νέος μου φίλος πήρε την άδεια να αρχίσει μία στήλη νομικών συμβουλών στην *Εποχή*, και συχνά τον βοηθούσα με νομικές πληροφορίες που χρειαζόταν.

Δύο χρόνια πέρασαν, και, όσο περισσότερο τον μάθαινα, τόσο περισσότερο τον συμπαθούσα, καθώς, παρά τη μάλλον άσωτη ζωή του, έβλεπα πως, μολονότι νεότατος, είχε μια απaráμιλλη ωριμότητα. Παρόλο που γενικά τον έβλεπα χαρούμενο —για την ακρίβεια, υπερβολικά χαρούμενο—, αρκετές φορές ήταν βυθισμένος στη μελαγχολία. Προσπαθούσα, τότε, να αναζητήσω τα αίτια της αλλαγής της διάθεσής του, μα όποτε ρωτούσα εκείνος γελούσε και απέφευγε να απαντήσει. Μια μέρα, αφού τον ρώτησα για τους γονείς του, για τους οποίους δεν μιλούσε ποτέ, έφυγε, κάνοντας πως δεν είχε ακούσει, τάχα, την ερώτησή μου.

Κι ενώ η σχέση μας είχε κάπως ψυχρανθεί, ή έστω ατονήσει, συνέβη το περιστατικό στο Κίτρινο Δωμάτιο. Η συγκεκριμένη υπόθεση τον κατέταξε στην κορυφή της

λίστας των καλύτερων δημοσιογράφων και του έδωσε τη φήμη του σπουδαιότερου ερευνητή παγκοσμίως: του σπουδαιότερου ντετέκτιβ. Δεν θα πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός πως οι δύο αυτές ιδιότητες συνυπάρχουν σε ένα άτομο, αν λάβουμε υπόψη πως ο ημερήσιος Τύπος είχε ήδη αρχίσει τη μεταμόρφωσή του, προκειμένου να λάβει τη σημερινή του μορφή: ένα ημερολόγιο του εγκλήματος. Διάφοροι πικρόχολοι παραπονιούνται γι' αυτό, ωστόσο για εμένα είναι άξιο επαίνων. Κάθε ζευγάρι μάτια, είτε της αστυνομίας είτε του Τύπου, είναι πολύτιμο στη μάχη κατά του εγκλήματος. Μερικοί μπορεί να πουν ότι η συνεχής δημοσίευση των λεπτομερειών των εγκλημάτων ενθαρρύνει τη συνέχισή τους. Αλλά, και πάλι, πάντοτε θα υπάρχουν εκείνοι που δεν συμφωνούν με τίποτε.

Ο Ρουλεταμπίλ, όπως είπα, μπήκε στο δωμάτιό μου εκείνο το πρωινό της 26ης Οκτωβρίου 1892. Ήταν πιο κόκκινος απ' ό,τι συνήθως, τα μάτια του ήταν έτοιμα να πεταχτούν από τις κόγχες τους και, γενικά, φαινόταν να βρίσκεται σε εξαιρετικά ενθουσιώδη κατάσταση. Ανέμισε την *Πρωινή* στο χέρι του και φώναξε:

«Για δεσ εδώ, αγαπητέ μου Σενκλέρ! Διάβασες αυτό το άρθρο;»

«Για το έγκλημα στο Γκλαντιέ;»

«Ναι! Το Κίτρινο Δωμάτιο! Τι πιστεύεις, λοιπόν;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, είτε ο Διάβολος διέπραξε το έγκλημα, είτε αυτός ο γάτος, ο Μπαμπούλας.»

«Σοβαρά τώρα.»

«Για να πω την αλήθεια, δεν πιστεύω πως υπάρχουν επίδοξοι δολοφόνοι που δραπετεύουν περνώντας μέσα από τούβλινους τοίχους. Νομίζω πως ήταν λάθος του μπαρμπα-Ζακ να αφήσει το πιστόλι του στον τόπο τού

εγκλήματος και, καθώς έμενε στη σοφίτα ακριβώς πάνω από το δωμάτιο της δεσποινίδος Στάνγκερσον, η έρευνα του χτίστη, την οποία και παρήγγειλε ο ανακριτής, θα μας δώσει το κλειδί του ανίγματος: δεν απέχουμε πολύ από την ανακάλυψη της καταπακτής ή της κρυφής πόρτας που χρησιμοποίησε ο γεράκος για να μπει και να βγει από το δωμάτιο, ώστε να επιστρέψει αμέσως μετά στο εργαστήριο του κυρίου Στάνγκερσον δίχως η απουσία του να γίνει αισθητή. Φυσικά, αυτό είναι μονάχα μια υπόθεση».

Ο Ρουλεταμπίλ κάθισε σε μια πολυθρόνα, άναψε την πίπα του, που την κουβαλούσε πάντοτε μαζί του, κάπνισε μερικά λεπτά σιωπηλός –αναμφίβολα προκειμένου να κατακαθίσει κάπως ο εμφανής ενθουσιασμός του– και στη συνέχεια απάντησε: «Νεαρέ», είπε, με έναν τόνο γεμάτο ειρωνεία, τον οποίο θα προσπαθήσω να μη μιμηθώ ποτέ μου, «νεαρέ, είσαι δικηγόρος και δεν αμφιβάλλω για την ικανότητά σου να σώζεις τους ενόχους από την καταδίκη. Μα, αν ήσουν δικαστής, πόσο εύκολο θα σου ήταν να καταδικάζεις αθώους! Είσαι πραγματικά χαρισματικός, νεαρέ μου!»

Συνέχιζε να καπνίζει ζωηρά και έπειτα συνέχισε:

«Δεν θα βρεθεί καμία καταπακτή, και το μυστήριο του Κίτρινου Δωματίου θα γίνεται ολοένα και πιο πυκνό. Και γι' αυτό μου κινεί το ενδιαφέρον. Ο ανακριτής έχει δίκιο: ποτέ δεν υπήρξε πιο μυστηριώδες έγκλημα από τούτο εδώ!»

«Έχεις λοιπόν κάποια ιδέα σχετικά με το πώς δραπέτευσε ο εισβολέας;» τον ρώτησα.

«Καμία απολύτως», απάντησε ο Ρουλεταμπίλ. «Τουλάχιστον για την ώρα. Ωστόσο, έχω μερικές σκέψεις σχετικά με το πιστόλι. Ο δράστης δεν το χρησιμοποίησε».

«Θεέ και Κύριε! Τότε ποιος έριξε μ' αυτό;»

«Η δεσποινίς Στάνγκερσον, φυσικά».

«Δεν καταλαβαίνω. Ή, καλύτερα, ποτέ μου δεν σε κατάλαβα», είπα.

Ο Ρουλεταμπιλ ανασήκωσε τους ώμους. «Υπάρχει κάτι στο άρθρο της *Πρωινής* που να σου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση;»

«Όχι. Βρίσκω κάθε λεπτομέρεια της ιστορίας το ίδιο περίπλοκη με τις υπόλοιπες».

«Τι λες για την κλειδωμένη πόρτα, με το κλειδί από την εσωτερική πλευρά;»

«Αυτό είναι το μοναδικό στοιχείο του άρθρου που έχει κάποια λογική».

«Αλήθεια; Και η κλειδαριά;»

«Η κλειδαριά;»

«Ναι, η κλειδαριά, λέω, που βρέθηκε επίσης από τη μέσα μεριά. Μια δεύτερη προφύλαξη για να μην μπει κάποιος στο δωμάτιο. Η δεσποινίς Στάνγκερσον, απ' ό,τι φαίνεται, πήρε ασυνήθιστα υπερβολικές προφυλάξεις. Είναι ξεκάθαρο πως φοβόταν κάποιον και γι' αυτό φυλάχτηκε τόσο. Πήρε μαζί της ακόμη και το πιστόλι του μπαρμπα-Ζακ, φυσικά δίχως να του το πει. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως δεν ήθελε να ανησυχήσει κανέναν, και δη τον πατέρα της. Τελικά, όμως, αυτό που φοβόταν συνέβη, και προσπάθησε να αμυνθεί. Ακολούθησε πάλη, και κατάφερε να τραυματίσει το δράστη στο χέρι με το πιστόλι, κάτι που εξηγεί τα αποτυπώματα στον τοίχο και στην πόρτα από το ματωμένο χέρι του άντρα που προσπαθούσε να βρει μια διέξοδο από το δωμάτιο. Ωστόσο, δεν κατάφερε να τον πυροβολήσει έγκαιρα – αρκετά έγκαιρα ώστε να αποφύγει το μοιραίο χτύπημα στον δεξιό κρόταφο».

«Οπότε, το τραύμα στον κρόταφο δεν προκλήθηκε από το ρεβόλβερ;»

«Η εφημερίδα δεν αναφέρει κάτι τέτοιο, και, ναι, δεν πιστεύω πως προκλήθηκε από το ρεβόλβερ. Η λογική μου λέει πως το ρεβόλβερ χρησιμοποιήθηκε από τη δεσποινίδα Στάνγκερσον εναντίον του δράστη. Τώρα, τι όπλο χρησιμοποίησε ο επίδοξος δολοφόνος; Το χτύπημα στον κρόταφο μας υποδεικνύει πως ο φονιάς ήθελε να αναισθητοποιήσει τη δεσποινίδα Στάνγκερσον, αφού προηγουμένως είχε προσπαθήσει ανεπιτυχώς να τη στραγγαλίσει. Προφανώς γνώριζε πως ο μπαρμπα-Ζακ έμενε στη σοφίτα, και πιστεύω πως αυτός ήταν ένας από τους λόγους για τους οποίους χρησιμοποίησε ένα αθόρυβο όπλο, όπως ένα ρόπαλο, για παράδειγμα, ή ένα σφυρί».

«Αλλά και πάλι αυτά δεν απαντούν στο ερώτημα πώς βγήκε ο δράστης από το Κίτρινο Δωμάτιο», παρατήρησα.

«Προφανώς και όχι», απάντησε ο Ρουλεταμπίλ, καθώς σηκωνόταν από τη θέση του. «Και αυτό μένει να εξηγηθεί. Θα πάω στο Σατό ντι Γκλαντιέ και πέρασα να σε ρωτήσω εάν θα ήθελες να έρθεις μαζί μου».

«Εγώ;»

«Ναι, παλικάρι μου. Σε θέλω μαζί μου. Η *Εποχή* μου έχει εμπιστευτεί την υπόθεση και πρέπει να τη λύσω το συντομότερο δυνατόν».

«Μα, πώς μπορώ να σε βοηθήσω εγώ;»

«Ο κύριος Ρομπέρ Νταρζάκ βρίσκεται στο Σατό ντι Γκλαντιέ».

«Πράγματι. Η απελπισία του θα έχει ξεπεράσει κάθε όριο».

«Πρέπει να μιλήσω μαζί του». Ο Ρουλεταμπίλ είπε αυτές τις λέξεις με έναν τρόπο που με ξάφνιασε.

«Επειδή πιστεύεις πως μπορείς να αποσπάσεις κάποια πληροφορία;» τον ρώτησα.

«Ναι».

Ήταν το μόνο που μπορούσε να μου πει. Έκανε μεταβολή και πέρασε στο καθιστικό μου, ζητώντας μου να ντυθώ γρήγορα.

Γνώριζα τον κύριο Ρομπέρ Νταρζάκ από τον καιρό που τον βοήθησα κατά τη διάρκεια μιας μήνυσης, ενώ ήμουν γραμματέας του καθηγητού Μπαρμπέ Ντελατούρ. Ο κύριος Ρομπέρ Νταρζάκ, σαράντα ετών εκείνη την εποχή, ήταν καθηγητής φυσικών επιστημών στη Σορβόνη. Γνωριζόταν πολύ καλά με τους Στάνγκερσον και, έπειτα από ένα επίμονο φλερτ εφτά χρόνων, ήταν έτοιμος να παντρευτεί τη Ματίλντ. Παρά το γεγονός πως η δεσποινίς Στάνγκερσον ήταν, όπως λέει και η έκφραση, μια «μεγαλοκοπέλα», παρέμενε ακόμη εξόχως ελκυστική.

Καθώς ντυνόμουν, φώναξα στον Ρουλεταμπίλ, που έκοβε ανυπόμονα βόλτες στο καθιστικό μου: «Έχεις κάποια ιδέα για το προφίλ του δράστη;»

«Ναι», απάντησε. «Νομίζω πως, εάν δεν είναι κάποιος εξαιρετικά γνωστός συμπολίτης μας, είναι τουλάχιστον κάποιο μέλος της υψηλής κοινωνίας. Αλλά, και πάλι, αυτή είναι μονάχα η εντύπωσή μου».

«Και πώς σου δημιουργήθηκε;»

«Βλέπεις, άφησε πίσω του ένα βρόμικο καπέλο, ένα απλό μαντίλι και ίχνη από παλιές, πολυφορεμένες μπότες», απάντησε.

«Κατάλαβα», αποκρίθηκα. «Οι δολοφόνοι δεν αφήνουν ποτέ ίχνη που λένε την αλήθεια».

«Έχεις μέλλον στο επάγγελμα, αγαπητέ μου Σενκλέρ», κατέληξε ο Ρουλεταμπίλ. «Έχεις μέλλον».